

Arrest

nr. 57 869 van 15 maart 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 10 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van Besim KAJTAZI en zijn advocaat M. KALIN loco advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor Lirije KAJTAZI en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 25 september 2009 opnieuw het Rijk binnen en dienden op 24 december 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 17 december 2010 werden beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing inzake K. B. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner afkomstig uit Gracanica en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. In 1996 of 1997 huwde u op traditionele wijze met L. K.. Op 25 januari 1999 huwden jullie op officiële wijze. Samen hebben jullie vijf kinderen. Toen u nog jong was, werd u vaak gepest door etnische Albanezen en Serviërs in Kosovo. Een veertiental jaar geleden ging u naar

Priština. Onderweg werd u door een Albanees met een mes gestoken. U diende geen klacht in bij de politie omdat u had horen vertellen dat die de Roma wegjaagt. Uw moeder gaf u de nodige medische zorgen. Aangezien u vele Roma naar het buitenland zag vertrekken, besloot u in 2000 eveneens samen met uw gezin Kosovo te verlaten. Jullie gingen naar Duitsland, alwaar jullie zich inschreven bij de gemeente en een voorlopige verblijfstitel (gedoogstatus) ontvingen. In 2005 kwamen jullie naar België omdat u vernomen had dat uw familie en schoonfamilie in België verbleven. Op 10 augustus 2005 dienden jullie in België een eerste asielaanvraag in. Toen u uw familieleden niet direct vond, besloten jullie, na een tweetal weken verblijf in België, terug te keren naar Duitsland. Op 19 oktober 2005 nam de Dienst Vreemdelingenzaken inzake uw asielaanvraag een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten. In 2009 kreeg u plots een brief van de Duitse autoriteiten dat u zou worden gerepatriëerd. Uit schrik vertrok u illegaal met het hele gezin terug naar Gracanica. Daar aangekomen, gaf een Roma jullie onderdak. Jullie verlieten deze woning niet en drie of vier dagen later keerden jullie terug naar België, alwaar u op 24 december 2009 een tweede asielaanvraag heeft ingediend.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw (voormalig) Joegoslavisch paspoort, uitgereikt door de Servische ambassade te Hamburg (Duitsland) op 7 februari 2008, uw huwelijksakte, uitgereikt te Niš (Servië), op 10 juli 2007, uw identiteitskaart, uitgereikt te Priština op 4 augustus 1998, uw Duitse gedoogstatus en die van uw vijf kinderen, allen geldig tot 6 september 2009, een brief van de Duitse autoriteiten betreffende de voorziene repatriëring van u en uw gezinsleden naar Kosovo, d.d. 6 juli 2009, twee attesten van de Belgische Romazelforganisatie "Romano Dzuvdipe" ter ondersteuning van jullie asielaanvraag en uw Duits rijbewijs.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u niet kan terugkeren naar Kosovo omdat er daar voor Roma geen plaats is. U haalde hierbij aan dat uzelf als jongere, vóór het gewapende conflict in Kosovo, gepest werd en éénmaal gestoken met een mes en u vreest dat het voor uw kinderen nog erger zal zijn (gehoor CGVS II p. 7). Hoewel u reeds tien jaar uit Kosovo bent vertrokken – u zou enkel in 2009 een viertal dagen naar Kosovo zijn teruggekeerd maar u zou de woning toen niet hebben verlaten – beweerde u dat het nog steeds niet veilig is voor Roma in Kosovo (gehoor CGVS II p. 7). Uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, komt evenwel naar voor dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens en na een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en tot op heden met lokale actoren, is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen objectief verbeterd zijn. De algemene veiligheidssituatie wordt vandaag over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. Ook binnen de gemeente Gracanica zijn er geen grote veiligheidsproblemen voor de Roma-gemeenschap. Wel hebben Roma uit Gracanica te maken met beperkingen van hun bewegingsvrijheid buiten hun dorp of onmiddellijke leefomgeving wanneer zij de Albanese taal niet spreken. Zij voelen zich immers niet vrij om te reizen binnen de gebieden met een meerderheid aan Albanezen. U verklaarde evenwel naast het Romani het Servisch te spreken en het Albanees te begrijpen (gehoor CGVS I p. 5).

Wat u persoonlijk betreft, dient bovendien nog te worden opgemerkt dat u aangaf in Kosovo, naast één incident met één enkele Albanees dat plaatsvond nog voor het gewapende conflict in Kosovo en enkele pesterijen toen u nog een kind was, nooit het slachtoffer te zijn geweest van ernstig fysiek geweld of ooit concrete problemen te hebben gekend met burgers (gehoor CGVS II p. 4). In dit verband dient tevens te worden opgemerkt dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke

mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie en later met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Preševa-wijk van Gnjilane (juli 2009) en in de Halit Ibišiwijk in Uroševac (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventuele bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Voorts beweerde u dat Roma over het algemeen geen leven hebben, waarmee u doelde op een gebrek aan een woonst, werk en eten (gehoor CGVS II p. 6). U verklaarde evenwel dat u in Gracanica een eigen woonst bezat, doch u weet niet wat met deze woonst is gebeurd na jullie vertrek uit Kosovo in 2000 (gehoor CGVS II p. 7). De informatie van het Commissariaat-generaal toont inderdaad aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij, worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt is als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielpcedure neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw (voormalig) Joegoslavische paspoort, uw huwelijksakte, uw identiteitskaart en uw Duits rijbewijs tonen uw identiteit, afkomst en burgerlijke stand aan, waar in deze beslissing niet wordt aan getwijfeld. De gedoogstatus van u en van uw vijf kinderen en de brief van de Duitse autoriteiten betreffende de voorziene repatriëring van u en uw gezinsleden naar Kosovo, tonen uw verblijf in Duitsland aan en het feit dat jullie Duitsland dienden te verlaten, maar kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin in een ander daglicht plaatsen. De twee attesten van de Roma-zelforganisatie in België ter ondersteuning van jullie asielaanvraag hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter en zijn bovendien niet afkomstig van een objectieve bron.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing inzake K. L. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin, geboren in Vucitrn en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Samen met uw familie woonde u in Kosovo Polje. Na uw huwelijk met B. K. gingen jullie in Gracanica wonen. Samen hebben jullie vijf kinderen. Tijdens het gewapende conflict in Kosovo was u op een gegeven ogenblik samen met uw dochter en nog andere Roma-vrouwen in een huis in Gracanica. Enkele Albanezen kwamen binnen om jullie te verkrachten. Toen jullie begonnen te roepen, gingen ze weg. U vertelde dit voorval niet aan uw echtgenoot. Op een gegeven ogenblik kreeg u ook een slag op uw hoofd door een onbekende. Sindsdien heeft u migraine. Ook dit voorval vertelde u niet aan uw echtgenoot. In die periode, nog tijdens het gewapende conflict, besloten jullie Kosovo te verlaten. Jullie gingen naar Duitsland, waar jullie zich inschreven bij de gemeente. In 2005 kwamen jullie naar België omdat u en uw echtgenoot vernomen hadden dat er familie en schoonfamilie in België verbleef. Op 10 augustus 2005 dienden jullie in België een eerste asielaanvraag in. Toen jullie de familieleden niet direct vonden besloten jullie, na een tweetal weken verblijf in België, terug te keren naar Duitsland. Op 19 oktober 2005 nam de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw asielaanvraag een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel het grondgebied te verlaten. Na een tiental jaar in Duitsland keerde u met uw gezin illegaal terug naar Gracanica. Daar aangekomen, kregen jullie onderdak van een Roma. Toen uw echtgenoot op een gegeven ogenblik even buiten was en u in de voortuin van het huis stond, kwamen etnische Albanezen en Serviërs op u af om u te slaan. U liep direct naar binnen. U diende geen klacht in naar aanleiding van dit incident, noch vertelde u iets over dit gebeuren aan uw echtgenoot. Na drie dagen verblijf in het huis van deze man, besloten jullie Kosovo opnieuw te verlaten en keerden jullie terug naar België, waar u op 24 december 2009 een tweede asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw (voormalig) Joegoslavische paspoort, uitgereikt door de Servische ambassade te Hamburg (Duitsland) op 6 maart 2008, uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 11 september 1998 te Kosovo Polje, uw huwelijksakte, uitgereikt te Niš op 10 juli 2007, uw Duitse gedoogstatus en verscheidene medische attesten uit België waaruit blijkt dat u lijdt aan migraine en onderzoeken aan de schouder onderging.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst zijn uw verklaringen over uw vluchtmotieven geenszins eensluidend. Evenmin stroken uw verklaringen met de verklaringen van uw echtgenoot, B. K..

Zo verwees u inzake uw vluchtmotieven uit Kosovo onder meer naar een incident dat zich voordeed tijdens het gewapende conflict in Kosovo in 1999. Zo zouden een aantal Albanezen binnen gekomen zijn in een huis waar u op dit ogenblik aanwezig was met uw dochter en andere Roma-vrouwen. De Albanezen zouden de intentie hebben gehad jullie te verkrachten, maar toen jullie begonnen te roepen, zouden ze zijn weggegaan. Uw opeenvolgende verklaringen inzake dit incident zijn evenwel niet eensluidend. Zo verklaarde u eerst dat de Albanezen jullie in uw eigen woning bedreigden en zeiden dat jullie dienden te vertrekken, want dat ze anders jullie huis in brand zouden steken. U verklaarde dat u en uw echtgenoot beiden thuis waren op dit moment. Geconfronteerd met het feit dat uw echtgenoot met geen woord had gerept over dit incident, gaf u aan dat uw echtgenoot ziek is om direct daarna uw verklaringen volledig te wijzigen. U verklaarde plots dat u helemaal niet in uw eigen woning was maar in een huis in Gračanica, waar ook andere Roma-vrouwen verbleven. De Albanezen kwamen binnen om jullie te verkrachten, maar vertrokken toen jullie allen begonnen te roepen. Uw echtgenoot was niet aanwezig bij dit incident en u heeft het hem naderhand ook niet verteld (gehoor CGVS II p. 5). Waar u verklaarde tijdens uw drie dagen durende verblijf in Kosovo in 2009 – toen uw echtgenoot gedurende enkele uren de woning had verlaten – bijna te zijn vermoord door Serviërs of Albanezen en om die reden Kosovo opnieuw te hebben verlaten (gehoor CGVS II pp. 3, 4, 7, 8), stelde uw echtgenoot dat jullie gedurende die drie dagen de woning nooit verlieten en om die reden toen geen problemen hadden (gehoor CGVS II echtgenoot pp. 6-7). De geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven anno 2009 wordt in het licht van bovenstaande vaststellingen volledig ondermijnd. Mochten uw verklaringen inzake uw vluchtmotieven anno 2009 geloofwaardig zijn, quod non, blijkt hoe dan ook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten met lokale actoren tot op heden blijkt dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen objectief verbeterd zijn. De algemene veiligheidssituatie wordt vandaag over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. Ook binnen de gemeente Gračanica zijn er geen grote veiligheidsproblemen voor de Roma-gemeenschap. Wel hebben Roma uit Gračanica te maken met beperkingen van hun bewegingsvrijheid buiten hun dorp of onmiddellijke leefomgeving wanneer zij de Albanese taal niet spreken. Zij voelen zich immers niet vrij om te reizen binnen de gebieden met een meerderheid aan Albanezen. U verklaarde evenwel naast het Romani het Servisch en het Albanees te begrijpen en een klein beetje te spreken (gehoor CGVS II p. 10). U haalde aan niet naar Kosovo terug te kunnen keren uit angst door Albanezen of Serviërs wegens uw etnische origine te worden vermoord (gehoor CGVS II pp. 7, 11). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt evenwel dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien verduidelikten diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal en later dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Voorts maakten deze gesprekken met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen niet betekent dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar

zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Preševa-wijk van Gnjilane (juli 2009) en in de Halit Ibiši-wijk in Uroševac (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventuele bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen.

Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele veiligheidsproblemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij, worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tevens merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratieve dossier gevoegd.

Voorts haalde u nog aan migraine te hebben naar aanleiding van de oorlog in Kosovo (gehoor CGVS II pp. 2, 3). Zoals hoger vastgesteld, kan evenwel geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vluchtmotieven. Bovendien blijkt uit de door u neergelegde medische attesten geenszins dat de door u aangehaalde medische problemen enig verband zouden houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming van diezelfde Wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Met de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van uw ouders, H. en H. K. (O.V. 4.947.691), en uw broers, N. (O.V. 6.060.851), M. (O.V. 4.965.349) en S. (O.V. 4.958.126) K., kan geen rekening worden gehouden, daar zij vooreerst reeds jaren in België verblijven en zij zich bovendien op andere en persoonlijke asielmotieven baseerden.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande beslissing te wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw huwelijksakte en uw Duitse verblijfstitel staven uw identiteit, uw burgerlijke staat en uw eerdere verblijf in Duitsland, maar werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. De door u neergelegde medische attesten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend, doch benadrukken dat ze zich beroepen op dezelfde motieven en vragen dat hun asielaanvragen samen onderzocht worden. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De verzoekende partijen onderwerpen de in de bestreden beslissingen opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. Zij voeren bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oopunt zal worden onderzocht.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

4. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers beweren hun land van herkomst te hebben ontvlucht omdat zij er als Roma-zigeuners belaagd, gediscrimineerd en aangevallen werden door etnische Albanen en Serviërs. De commissaris-generaal hecht geen geloof aan de ingeroepen asielmotieven omdat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd en het asielrelaas niet geobjectiveerd kan worden nu uit algemene informatie blijkt dat de Roma in Kosovo door de autoriteiten geïntegreerd worden in de maatschappij en kunnen rekenen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten.

4.2. Verzoekers leggen een Servische identiteitskaart neer uitgereikt in 1998, Servische paspoorten uitgereikt op 7 februari 2008 en 6 maart 2008, een onvertaalde huwelijksakte, verzoekers Duitse

rijbewijs, documenten over hun verblijfsstatus in Duitsland, twee brieven van de Duitse autoriteiten betreffende hun voorziene repatriëring, attesten van de Belgische Roma-zelforganisatie "Romano Dzuvdipe" en medische attesten. Verzoekers leggen geen recent identiteitsdocument uit Kosovo neer noch tonen ze aan thans over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat hij na zijn terugkeer naar Kosovo geprobeerd heeft om Kosovaarse identiteitsdocumenten te verkrijgen "*In Pristina in het stadhuis*" doch dat hij deze niet verkreeg en "*toen ze zagen dat er Gracanica op stond zeiden ze: ga naar buiten*" (gehoorverslag CGVS, verzoeker, 30.07.2010, p.10). Wanneer verzoeker later op het gehoor opnieuw gevraagd werd "*Zijn jullie documenten gaan aanvragen toen jullie terug waren?*" antwoordde hij "*Neen, niet geweest*" (gehoorverslag CGVS verzoeker, 28.10.2010, p.6). De verzoekende partijen bieden geen aannemelijke verklaring voor het niet aantonen van hun Kosovaarse nationaliteit, noch voor hun tegenstrijdige verklaringen dienaangaande, wat temeer klemt nu zij evenmin hun kortstondige terugkeer uit Duitsland naar Gracanica aantonen en hun verklaringen inzake hun verblijf aldaar incoherent zijn. De Raad ziet overigens niet in waarom verzoekers "*in het zwart teruggekeerd*" (gehoorverslag CGVS verzoeker, 28.10.2010, p.3) zijn terwijl zij geldige identiteitsdocumenten bezitten. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk vanuit Duitsland eerst naar Kosovo te hebben gereisd alvorens in België asiel aan te vragen. Voorgaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van het asielaanvraag op fundamentele wijze aan. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat verzoekers bij hun eerste asielaanvraag hadden verklaard afkomstig te zijn uit Servië Montenegro. Ter terechtzitting verklaart verzoeker inderdaad de Servische nationaliteit te hebben, zoals hij overigens bij zijn eerste asielaanvraag had aangegeven, en voegt toe geen problemen te kennen in Servië. Hij bevestigt geen Kosovaarse documenten te hebben en ook niet te weten hoe hij deze zou moeten verkrijgen.

4.3. Daargelaten dat er dan ook geen redenen zijn om een vrees voor vervolging in Kosovo te onderzoeken, kan slechts gewezen worden op hun tegenstrijdige verklaringen wat het verzoekschrift toelicht door te stellen dat verzoekster haar verklaringen bevestigt "*en het feit dat het incident plaatsvond terwijl haar echtgenoot niet aanwezig was*". Het louter bevestigen van één versie van de tegenstrijdige verklaringen kan echter bezwaarlijk afbreuk doen aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

4.4. De attesten van een Roma-organisatie in Kosovo kunnen hoogstens verzoekers Roma herkomst aantonen, die niet wordt betwist. Wat de medische attesten betreft benadrukt de Raad dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Dat verzoekers aldus evenmin hun beweerde asielmotieven staven klemt temeer nu hun verklaringen inzake hun beweerde problemen vaag, evasief en tegenstrijdig voorkomen. Tot slot zijn de argumenten over de behandeling van Roma in Kosovo en de bijgevoegde referenties naar algemene rapporten niet dienstig nu verzoekers niet uit Kosovo zijn maar uit Servië wat ook blijkt uit hun identiteitsdocumenten zoals neergelegd op het CGVS en bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

4.5. De verzoekende partijen hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verzoekende partijen beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat verzoekers voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 65 424 / IV en RvV 65 425 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK